

Сливенско отъ Тертера II до Александра (1330 г.).

Слѣдъ смъртта на Елтимира и на братовия му синъ Святославъ († 1322), България отново пада въ безначалие¹⁾. Синътъ на Святослава, Георги Тертеръ II, иначе съ признаци на единъ надеженъ властелинъ, умира наскоро (1323 г.). Още съ качването си на прѣстола той взема Пловдивъ и се запѣтва за Одринъ. Андроникъ се отправя срѣщу му и го отблъсва при границитѣ си, надъ Одринъ. (Андроникъ разполагалъ съ голѣми сили и влиза въ Одринъ отъ Демотика, отблъсва тамъ българитѣ и „стигналъ до Сливенъ, отъ кждѣто се връща съ безчетно множество добитѣкъ, отнетъ отъ мирнитѣ български селяни“²⁾). Съ смъртта на Тертеръ II България остава безъ прѣстола-наслѣдникъ. Почватъ се голѣми вълнения, въ които градоветѣ отъ Месемврия до Сливенъ (ἀπὸ Μεσσηρίας ἕως Σιλβίου) влизатъ врѣменно въ византийски рѣцѣ. Това било тутакси слѣдъ смъртта на Тертеръ II (1323 г.), а важното е, че въпроснитѣ градове се наричатъ български (τοὺς Μοβολίς, urbes Moesorum). Тѣй че, Сливенъ за втори пѣтъ въ византийскитѣ хроники се споменува вече и у Кантакузина, тѣй като Пахимеръ съ прѣдложението на Святослава за миръ съ Византия (около 1308 г.) завършва своята хроника. Отъ тукъ нататѣкъ най-популярень и почти единичѣкъ източникъ за българскитѣ работи до Ив. Шишманъ е пакъ Кантакузинъ. Въпросътъ е, дали Сливенъ прѣзъ 1323 г. е билъ между градоветѣ които врѣменно падатъ въ византийски рѣцѣ. Изразътъ „отъ Месемврия до Сливенъ“ (а Ме-

¹⁾ Въ края на царуването си, Святославъ обтѣгва отношенията си съ генуезцитѣ, защото не ги обезщетилъ срѣщу българското пиратство въ Созополъ. Тѣ прѣстанали да се спиратъ въ Созополъ и забранили на поданицитѣ си да слизатъ въ българскитѣ пристанища и въобще въ земитѣ на Святослава. Конфликтътъ е станалъ въ 1314, а не 1316 г. Ср. atti della Soc. Lig. XIII, 120, въ Heyd, I, 530, (изд. 1885 г.), дѣто Созополъ е Sinopoli. За опита на Святослава да плѣни младия императоръ чрѣзъ посланика си Мартинъ и 300 войници, ср. Кантак. I, 108.

²⁾ Тѣй е прѣдадено въ Бкн., ч. I (1858) и се цитира Кантакузинъ (I. 170), когато въ сжщность послѣдниятъ не споменува тукъ Сливенъ. Тертеръ е стигналъ до вратитѣ на Одринъ и отъ тамъ прѣслѣдванъ се спасява, благодарение настѣпалата нощъ, вѣроятно нѣйдѣ между Ямболъ и Одринъ.